

Disfressats de guais

Quan la meua filla era petita, anavem a la cabalgata dels Reis de Viella, gens sofisticada, i bastant divertida. Era tot un *clàssic* de l'hivern, que esperavem amb candeletes.

Tanmateix, als cinc anys, mirant fixament els Reis, que s'estaven a pocs metres, va preguntar intrigada: *Per què es pinten la cara amb dacs?* Certament, el maquillatge no era massa bó, però fins aquell dia li havia passat desapercebut. Tanmateix, tot té un límit, i la inocència també. Allò va ser el principi del final, el trencament de la màgia. Havia descobert la disfressa: descobrir la falsedat era cosa de minuts.

I és que les disfresses i l'escenografia són sempre imprescindibles per a un bon engany, però han d'estar curradetes. Com a la pel·lícula *El golpe*, que no em cansaria de veure. La parafernàlia que muntaven el Paul Newman i el Robert Redford era fantàstica i capaç de desorientar al més desconfiat dels dolents.

A vegades sembla que les persones necessitem una bona mentida per seguir funcionant, per mantenir la il·lusió, per creure en els heroïes o per trobar sentit al dia a dia. Per això crec que tenen èxit les històries que t'expliquen coses que voldries que fossin veritat, com ara *Ghost* o *El laberinto del fauno*.

Ara bé, al costat de les fantasies esperançadores hi ha les disfresses macabres. Per exemple, la dels que amaguen la xenofòbia o el fonamentalisme sota l'aparença de guais, d'altermundistes, de neohippies o neofranciscans. En comptes de cares pintades de dacs per fer somniar a nens i nenes, tenim rastes, piercings, tatuatges, roba imaginativa, mocadors palestins, eslògans reivindicatius i llenguatge èpic, per vendre tres o quatre idees maniquees: "jo tinc la veritat"; "si no estas d'acord amb mi, estàs contra mí", "si crec que estas contra mi, no mereixes viure en pau".

Es la disfressa dels militants de la *kale borroka*, que s'apropia de l'estètica del rebel i la posa al servei de la venda del fanatisme. Com a marketing per al públic adolescent, és bastant rodó, entre d'altres coses, perquè tots els adults volem ser simpàtics amb els joves (encara que sovint ens quedem en simplement patètics) i no ajudem gaire a descobrir l'engany. Quants adolescents s'han cregut la disfressa i la pseudohistòria èpica que s'explica darrera, farcida d'assessins sense escrúpols que resulta que són pobres víctimes del sistema?

Tal vegada per a molts dels nostres joves serà un sarampió de joventut, un ritus iniciàtic que t'avergonyeix quan ets gran... Tan de bó! Però... si es llença la llavor del fanatisme, com a mínim que no es trobi la terra adobada.